

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 4. 2009, č. j. 60 Az 2/2008 - 84,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci žalobce, Mgr. Romanu Seidlerovi, advokátu, **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6. 4. 2009, č. j. 60 Az 2/2008 - 84, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 10. 7. 2008, č.j. OAM-2188/VL-10-L06-PD1-2005, kterým byla žádost stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany udělené podle ust. § 14a zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta, a to pro existenci důvodů podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud především poukázal na to, že z rozhodnutí o poskytnutí doplňkové ochrany nevyplývá, jaká konkrétní nebezpečí stěžovateli hrozila. Proto se zaměřil pouze na ty stěžovatelem tvrzené důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, pro které ministerstvo jeho žádost zamítlo. Jednalo se jednak o obavu stěžovatele, že utrpí újmu na zdraví či životě pro svoji znalost korupčních praktik provozovaných některými vysoce postavenými příslušníky běloruské policie a pro svou otevřenou kritiku poměrů ve městě Grodno, a jednak o jeho obavu, že mu jako navrátilivšímu se žadateli o azyl, který není pouhým běžným občanem, hrozí uvěznění. Ve shodě s ministerstvem shledal krajský soud, že obě tyto skupiny důvodů nejsou u stěžovatele dány.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. Uvedl, že podle jeho názoru nemá napadené správní rozhodnutí oporu v zákoně. Stěžovatel podal podle ust. § 53a zákona o azylu žádost o prodloužení doby, na kterou mu

byla udělena doplňková ochrana a citované ustanovení stanoví, že trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a, tuto dobu ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany (...) i opakovaně prodlouží. Zákon však neřeší, jak má správní orgán postupovat v případě, že doba doplňkové ochrany prodloužena nebude. Citované ustanovení ani jiné ustanovení zákona o azylu nedává ministerstvu zmocnění k „neprodloužení“ doplňkové ochrany. Umožněno je pouze „odnětí“ doplňkové ochrany za podmínek stanovených v ust. § 14a zákona o azylu. Je to sice podle stěžovatele nelogické, nicméně k vydání napadeného rozhodnutí nemá ministerstvo pravomoc. Stěžovatel poukázal na to, že tato právní otázka zásadního významu nebyla dosud judikaturou Nejvyššího správního soudu vyřešena. Zcela jiný právní názor než ten, o který se opírá ministerstvo, vyslovil podle stěžovatele Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 58 Az 31/2008 - 35.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovateli neprodloužilo trvání doplňkové ochrany, protože shledalo, že nastaly důvody podle ust. § 17a zákona o azylu, přičemž toto ustanovení bylo také v rozhodnutí výslovně zmíněno. Zákonná opora pro vydání rozhodnutí je tedy podle ministerstva dána. Stěžovatelem uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci se podle ministerstva týkal lhůty pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a tato problematika nesouvisí s věcí stěžovatele.

Nejprve, než se mohl Nejvyšší správní soud zabývat přijatelností kasační stížnosti a následně popřípadě její důvodností, musel posoudit, zda je kasační stížnost přípustná.

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod směřující proti závěru ministerstva, že v jeho případě, vzhledem ke skutkovým důvodům, pominuly zákonné důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany. Nijak však nezpochybňoval právo ministerstva rozhodnout o neprodloužení doplňkové ochrany. Otázkou však je, zda nový důvod kasační stížnosti mohl stěžovatel uplatnit již v řízení o žalobě. Jeho právní argumentace je totiž volně inspirována rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci vydaným jen asi 3 týdny před vydáním napadeného rozsudku Krajským soudem v Plzni a dlouho po podání žaloby (20. 8. 2008). Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci dospěl v uvedeném rozsudku k závěru, že „*ustanovení § 53a zákona o azylu neumožňuje zamítnout žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu nedodržení lhůty třiceti dnů před uplynutím doby, na niž je doplňková ochrana udělena. Meritem rozhodnutí podle § 53a zákona o azylu je posouzení, zda situace v zemi původu znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost je správní orgán povinen při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany hodnotit. Správní orgán je oprávněn vydat negativní rozhodnutí o doplňkové ochraně pouze při nenaplnění podmínek stanovených § 14a zákona o azylu, případně v situaci předjímané § 15a zákona o azylu. Zákon neumožňuje správnímu orgánu zamítnout žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nedodržení procesní lhůty. Zákon o azylu v § 53a*

*předjímá situaci, kdy lhůta třiceti dnů nebude dodržena, a to ve vztahu ke správnímu orgánu. V takovém případě se prodlužuje udělené oprávnění k pobytu na území do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti. Shodný režim pak musí dle názoru soudu platit i pro žádost, podanou cizincem po lhůtě stanovené zákonem, avšak v době jeho legálního pobytu na území ČR. (...) Zákon o azylu výslovně neumožňuje správnímu orgánu zastavit řízení pro nedodržení procesní třicetidenní lhůty pro podání žádosti. I z tohoto ustanovení lze dovodit, že správní orgán není oprávněn zamítnout žádost ani případně zastavit řízení pro nedodržení lhůty třiceti dnů pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.“*

Bez ohledu na neznalost citovaného rozsudku v době podání žaloby, mohl právní argumentaci obsaženou v kasační stížnosti stěžovatel uplatnit již v žalobě. Nejde totiž o případ „zásadního a překvapivého judikatorního obratu, s nímž by průměrně kvalifikovaný právník nemohl počítat ani při vynaložení patřičné odborné péče“, který podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu omlouvá neuplatnění určitých žalobních bodů či stížních důvodů v zákonem stanovených lhůtách či fázích řízení před správními soudy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, č. j. 2 As 88/2006 - 56, publikovaný pod č. 1392/2007 Sb. NSS a na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publikovaný pod č. 1743/2009 a na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) či rozsudek ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91, publikovaný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). V první řadě nutno poznamenat, že uvedený právní názor Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci s argumentací stěžovatele souvisí jen velmi volně. Lze souhlasit s ministerstvem, že v případě projednávaném Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, bylo jádrem sporu, zda lze neprodloužit doplňkovou ochranu jen proto, že osoba požívající doplňkové ochrany podala žádost o její prodloužení později než 30 dnů před uplynutím doby, na níž byla udělena. Z uvedené argumentace rozhodně není možno dovodit, že soud dospěl k závěru, že i když pominuly věcné důvody poskytnutí doplňkové ochrany, nelze ji neprodloužit, neboť zákon takové rozhodnutí neumožňuje. Uvedenou argumentaci zformuloval až stěžovatel v kasační stížnosti a jedná se o argumentaci neopírající se ve své podstatě o žádnou judikaturu, nanejvýš určitým judikátem velmi volně inspirovanou. Jde tedy o argumentaci, jež není ovlivněna nějakým zásadním a překvapivým judikatorním obratem či od něho odvozena. Stěžovatel ji proto mohl uplatnit již v řízení o žalobě. Neučinil-li tak, nemůže být uvedená argumentace důvodem kasační stížnosti, který by měl být věcně projednán. Jelikož se jedná o jediný důvod kasační stížnosti, je tato nepřípustná a Nejvyšší správní soud ji podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 4 za použití ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Zástupci stěžovatele, jež mu byl soudem ustanoven, hradí podle ust. § 37 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna náleží (§ 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) neučinil.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová  
předsedkyně senátu